

ΒΕΝΕΤΙΑ ΠΙΤΣΙΛΑΔΗ-ΣΟΥΑΡΤ

**Ούτε μια μέρα
παραπάνω!**

Μακάρι να μπορούσα

Μακάρι να μπορούσα
να σβήσω
τις οδυνηρές αναμνήσεις
που πληγώνουν την ψυχή μου

Μακάρι να μπορούσα
να ξεχάσω
τα λόγια γραμμένα με αίμα
στον καθρέφτη της μνήμης μου

Μακάρι να μπορούσα
να κρύψω
τα σημάδια που άφησες
απάνθρωπα στο κορμί μου

Μακάρι να μπορούσα
να πετάξω
με τις φτερούγες της λύτρωσης
στα γαλάζια κύματα του έρωτα
Μακάρι...

Βενετία

Αγαπημένοι μου φίλοι αναγνώστες

Είναι αλήθεια ότι όταν η *μνήμη της ψυχής* μας είναι πληγωμένη, έχει πολύ μεγάλη ανάγκη να ξεχάσει, ενώ προσπαθεί απεγνωσμένα να συγχωρέσει και να λυτρωθεί.

Μόνο η *συναισθηματική ωριμότητα* έχει την ικανότητα να μας προσφέρει σταθερότητα, μεγαλύτερη ψυχική δύναμη και αυτοπεποίθηση.

Αναμφισβήτητα για να είναι υγιής ο ψυχισμός μας απαιτείται πολύ μεγάλη *συναισθηματική ανθεκτικότητα*.

Ξέρουμε ότι όσο λιγότερο αποδεχόμαστε τον εαυτό μας, τόσο περισσότερο θα έχουμε την ανάγκη της αποδοχής των άλλων.

Είναι, λοιπόν, πολύ σημαντικό και πρωτεύον να μάθουμε να αγαπούμε τον εαυτό μας. Να μάθουμε να τον ακούμε, να τον προσέχουμε και να τον κατανοούμε. Αυτό θα μας βοηθήσει ώστε να γίνουμε πιο σίγουροι άνθρωποι και να μην αμφιβάλλουμε πλέον για την αξία μας.

Διότι, τελικά, αν καταφέρουμε να γίνουμε *ψυχικά ώριμοι άνθρωποι* θα απελευθερωθούμε από τα *τραυματικά μας ψυχικά βιώματα*.

Από εμάς, λοιπόν, εξαρτάται να γίνουμε ευτυχισμένοι!

Γιατί με την εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και με την συναισθηματική μας ωριμότητα ξέρουμε πλέον ότι η “ευτυχία” είναι δική μας επιλογή και “στάση ζωής”.

Προίμιο

Μέσα στα μάτια μου, θαρρώ, αντανακλούν ακόμη εκείνες οι εφιαλτικές εικόνες που μεγαλώνουν και με πνίγουν.

Μεγεθύνονται ακόμη πιο πολύ μέσα σε αυτόν τον πελώριο καθρέφτη...

...τον καθρέφτη που έπιανε έναν ολόκληρο τοίχο σε αυτό το ψηλοτάβανο δωμάτιο του σπιτιού μας...

Ακούω ακόμη τις φωνές και τα ουρλιαχτά πόνου, ικεσίας, τρόμου και φόβου που ακόμη με συγκλονίζουν και με τρομάζουν.

Συγκεχυμένα και μπερδεμένα πάνε κι έρχονται, κυκλοφορούν βίαια στο μυαλό μου όλες αυτές οι σκέψεις, εκείνες οι εποχές, εκείνοι οι άνθρωποι και τα γεγονότα...

Ματώνουν τη μνήμη θύμησες βαθιά μέσα μου αιχμαλωτισμένες, σ' εκείνο το κενό όπου λένε ότι κατοικεί η ψυχή και το υποσυνείδητο...

Μυστικά οδυνηρά κρύβονται γραμμένα μέσα σε αυ-
τόν τον αμαρτωλό καθρέφτη...

Θυμάμαι...

...Ο Διευθυντής της αστυνομίας με κοιτούσε επίμο-
να στα τρομαγμένα μου μάτια, ενώ εγώ έτρεμα από τον
φόβο μου. Ήταν ένας ψηλός μελαχρινός και αγριωπός
άνδρας με σίγουρο ύφος ανθρώπου που ξέρει πάντα να
κερδίζει και να επιβάλλεται.

«Μην φοβάσαι μικρή μου, και πες μας ειλικρινά τι
ακριβώς είδες και άκουσες εκείνην την σημαντική ημέρα
της 7 Νοεμβρίου 1953*, ώστε να γράψουμε την κατάθε-
ση σου, και να επέμβουμε με ένταλμα σύλληψης για τον
κατηγορούμενο.

»Πρέπει να μας πεις όλη την αλήθεια, και μόνο την
αλήθεια, γιατί είσαι η μόνη μάρτυρας που βρισκόταν
εκεί παρούσα όταν έγιναν αυτά τα φρικτά και δραματι-
κά γεγονότα».

Πάλι μπερδεμένα έρχεται μπροστά μου ένας άλλος σο-
βαρός και ήρεμος ξανθός άνδρας με μουστάκι και γένια ο
οποίος φορούσε άσπρη μπλούζα πάνω από το γκρι κοστού-
μι του, το άσπρο πουκάμισο και την πολύχρωμη γραβάτα.

Με κοιτούσε με έντονο και βαθύ βλέμμα σαν να ήθε-
λε να τρυπώσει μέσα στο μυαλό μου. Ήθελε, νόμιζα, να
μου αρπάξει βίαια, να μου κλέψει όλες μου τις σκέψεις,
ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να με πείσει ότι για το

* Σ.τ.Σ.: Στη Νότια Αφρική από τον Απρίλιο μέχρι τον Αύγουστο εί-
ναι χειμώνας. Από τον Σεπτέμβριο μέχρι τον Μάρτιο, καλοκαίρι.

καλό μου θα έπρεπε να του πω όλη την αλήθεια.

«Μικρή μου Βερόνικα, έζησες μια τρομακτική εμπειρία και είναι πολύ λογικό να φοβάσαι και να μην θέλεις να εκφράσεις τα συναισθήματά σου. Θέλω να καταλάβεις ότι προσπαθώ να σε βοηθήσω να ξεπεράσεις τους φόβους σου και να απελευθερωθείς από τα μυστικά που σε τυραννούν. Είμαι ψυχίατρος και το μόνο που επιθυμώ είναι το καλό σου.

»Σε παρακαλώ, μικρό μου κορίτσι, μην κρύβεις την αλήθεια μέσα σου. Πρέπει να ξέρεις ότι όλα αυτά τα τραυματικά γεγονότα που είδες και έζησες, κάποια στιγμή θα γίνουν εφιαλτικές εικόνες και όνειρα τα οποία θα σε βασανίζουν όλη σου τη ζωή... Πες μου, λοιπόν, τί σημαίνει για εσένα αυτός ο καθρέφτης; Τί βλέπεις εκεί μέσα που σε φοβίζει τόσο;»

Θυμάμαι πολύ καλά ότι δεν είχα απαντήσει ούτε στον αστυνόμο, γιατί φοβήθηκα μην με βάλει φυλακή...

«Δεν ξέρω... Δεν θυμάμαι. Μην επιμένετε! Δεν είδα τίποτα, τίποτα απολύτως, δεν θυμάμαι τίποτα σας λέω», είπα κλαίγοντας.

Δεν απάντησα ούτε στον ψυχίατρο, γιατί φοβήθηκα μήπως νομίσει ότι είμαι τρελή... Φοβήθηκα μήπως με βάλει σε τρελάδικο...

«Μην με πιέζετε σας παρακαλώ! Δεν θυμάμαι τίποτα σας λέω, δεν θυμάμαι, έσβησαν όλα από την μνήμη μου για πάντα», είπα τρέμοντας.

Δεν ξέρω αν με πίστεψαν...

Ο μεγάλος μου φόβος, ευτυχώς, με ώθησε να τους πω φέματα, και στον αστυνομικό και στον ψυχίατρο και σε όλους τους άλλους...

Ψέματα. Ναι είπα ψέματα... Έπρεπε να κρύψω οπωσδήποτε την αλήθεια!

Είπα ψέματα γιατί έπρεπε να τους σώσω...
...και να σώσω τον εαυτό μου...

Η αλήθεια, όμως, ήταν ότι θυμόμουν πολύ καλά. Ναι, θυμόμουν όλες τις τραγικές σκηνές που εξελίχθηκαν δραματικά μπροστά μου. Τα θυμάμαι όλα με την κάθε μικρή λεπτομέρεια και θα τα θυμάμαι όλα για πάντα όσο θα ζω...

Θυμάμαι...

Εκείνο το καυτό, υγρό, τροπικό σχεδόν μεσημέρι όπου ο ιδρώτας κολλούσε στο δέρμα, και ο καύσωνας μας είχε ζαλισμένους από το πρωί. Οι κρεμασμένοι από το ταβάνι ανεμιστήρες περιστρέφονταν με θόρυβο και ταχύτητα για να δώσουν με τον αέρα τους λίγες ανάσες δροσιάς στα κορμιά μας.

Τα μεγάλα παντζούρια του σπιτιού ήταν μισόκλειστα, αλλά ο παντοδύναμος ήλιος εισχωρούσε παντού από τις χαραμάδες και λαμπύριζε μέσα σ' εκείνον τον καθρέφτη...

Τα καυτά μεσημέρια τότε στο Γιοχάνεσμπουργκ είχαμε τη συνήθεια να παίρνουμε τον απαραίτητο απογευματινό μας υπνάκο και να ξεκουραζόμαστε. Το προσωπικό, τα Boys και οι μικρές μαύρες υπηρέτριες ήταν επί ποδός. Φρόντιζαν και ετοιμάζαν τα δωμάτια, έβαζαν κανάτες με φρέσκο νερό και φλούδες από λεμόνι στα κομοδίνα, καθώς και πιατέλες με κομμένα φρούτα τα οποία σκέπαζαν με καπάκια φτιαγμένα από κουνουπιέρες.

Κάθε μέρα ήταν ένα ατέλειωτο πηγαينه-έλα σε ολόκληρο το σπίτι, εκτός από εκείνη την ημέρα... Εκείνο το

καυτό μεσημέρι σερονόταν μια ύποπτη και ανήσυχη ησυχία που με εκνεύριζε.

Ήμουν ξαπλωμένη στην κρεβατοκάμαρα μου όταν σκέφτηκα να πάω στη βιβλιοθήκη του σπιτιού για να πάρω ένα βιβλίο. Τότε ήταν που άκουσα φωνές. Δυνατές φωνές πόνου, κραυγές που ζητούσαν βοήθεια...

Δεν ήταν, όμως, κανείς εκεί για να βοηθήσει...

Έτρεξα γρήγορα και έφτασα κοντά στη μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου εκεί που υπήρχε αυτός ο πελώριος καθρέφτης όπου έβλεπα μέσα του καθαρά. Έβλεπα τις σκηνές, τα πρόσωπα, τα σώματα, άκουγα ξεκάθαρα τις κραυγές που ζητούσαν βοήθεια...

Σκηνές σκληρές, οι οποίες με άφησαν άφωνη, με τύφλωσαν, με συγκλόνισαν.

Εκεί μέσα στο δωμάτιο υπήρχε ένα μεγάλο κρεβάτι σε αποικιακό στυλ με σκαλισμένα κάγκελα και στρωμένο με ένα κάτασπρο καθαρό σεντόνι.

Ήταν κάτασπρο το σεντόνι πριν ακόμη βαφτεί με το κόκκινο αθώο αίμα...

Όλα αυτά που είδα εκείνη την ημέρα μέσα σε αυτόν τον πελώριο καθρέφτη έκλειψαν και κατέστρεψαν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μου.

Εκείνη η ημέρα κρύβει μια οδυνηρή ιστορία.

Τη δική μου ιστορία, το δικό μου μυστικό.

Μου έκλειψαν τότε την αθωότητα μου, την ξενοιασιά μου, και την εμπιστοσύνη μου στους ανθρώπους.

Ήμουν μόλις 13 χρόνων...